

Quique Andreu: el poder sota la cistella

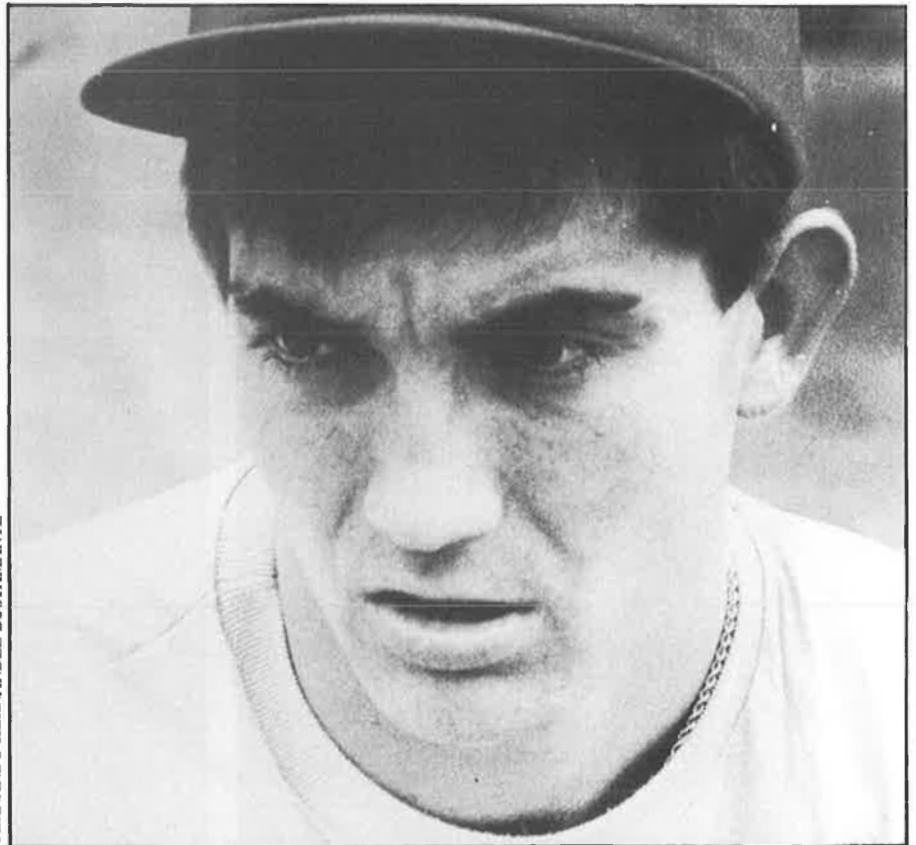
Fa 206 centímetres d'alçada. Pertany a una fornada de pivots joves com Ferran Martínez i Joan Morales. És bon defensor, valent. Juga amb els colzes com ningú. El seu punt dèbil és l'atac. És el primer fruit del bàsquet valencià. El CB Lliria li va ensenyar quasi tot el que sap. Ara juga amb el CAI de Saragossa. Però el seu futur té nom propi, Barcelona 92.

Quique Andreu, amb vint-i-dos anys, juga en un dels quatre equips més potents de la Lliga espanyola. Però la seua vida esportiva ha estat marcada pel pla internacional. Un any abans, Díaz Miguel se'l va emportar als Jocs de Seül, quan encara jugava en el CB Lliria. Després d'una temporada al CAI, ha participat en l'europeu de Zagreb on ha tingut una més que bona actuació.

A pesar de la seua ràpida evolució, els començaments van ser molt normals. «Jo feia futbol i karate, —explica Andreu—, un dia una amiga em va proposar jugar a bàsquet en un col·legi. Vaig començar a entrenar, m'agrada molt i de seguida vaig començar a destacar perquè era alt, coordinat i deprenia les coses ràpidament».

Isma Cantó, ex-entrenador del CB Lliria, el va veure i se'l va emportar cap al Pla de l'Arc. Per a Andreu, el seu pas pel club edetà «han estat els tres anys en els quals més he evolucionat. Tot són bons records». Isma Cantó és un home que ha connectat i sap comunicar-se amb la joventut. Ara treballa amb els joves al València-Pamesa. D'ell, diu Andreu: «m'ha fet com a jugador i també m'ha ajudat a fer-me com a persona. Per a mi ha estat el meu primer gran entrenador».

Del Lliria passà al CAI. També el volien el Cacaolat-Granollers i el València-Pamesa. Però va optar pel club aragonès perquè «era el millor dels tres; hi havia l'entrenador iugoslau Ranko Zeravica i vaig pensar que ell ajudaria els joves, podia jugar per dins

FERNANDO HERNÁNDEZ BUSTAMANTE

«Jo feia futbol i karate fins que, un dia, una amiga em va proposar jugar a bàsquet».

de la zona, ja que l'equip sols tenia un pivot americà».

Zeravica li va donar l'oportunitat i ell no la va desaproveitar: «vaig jugar molts minuts. M'ha eixit una temporada rodona i espere que la que ve siga, almenys, igual».

Al Lliria era l'estrella. Jugava els quaranta minuts. La temporada passada, al CAI, amb altres homes alts, Fernando Arcega i Mel Turpin, Andreu ha jugat menys temps i ha estat assegut a la banqueta. No obstant això, per a ell, aquesta situació no ha suposat cap trauma: «No, perquè jugues menys temps, però és més intens i en partits de més qualitat. No fas el mateix, no fas tant d'esforç».

Ara, amb Monsalve a la banqueta, Andreu tornarà a ser una de les estrelles en el CAI. El nou entrenador ha apostat per la joventut i ha introduït en l'equip a Aldama, Angulo, Murcia... jugadors joves i inexperts. Aquesta temporada Andreu està destinat a ser un dels dos pivots titulars, junt amb el soviètic Belostenny.

En el pla internacional, va ser una sorpresa que Díaz Miguel el cridara per a anar a Seül quan encara jugava en primera B. Molts van dir que el seleccionador espanyol estava boig, però estava fent un equip de futur, pensant en el 92. A Andreu, que el cridaren el va sorprendre fins a cert punt: «Em va sorprendre —comenta— perquè hi ha-

via jugadors en primera divisió que tenien més oportunitats que jo. I no em va sorprendre perquè aleshores jo era una promesa important i podia anar a la selecció. Està apostant per la gent jove perquè per als Jocs de Barcelona fa falta tenir un equip amb garanties. Cal jugar ara amb la gent jove, fer les proves ara i no al 92.»

Als Jocs de Seül no va jugar pràcticament gens. Jugà els minuts de les escombraries, com diuen els americans, els darrers minuts de cada partit. Però el pivot valencià valora positivament l'experiència «perquè anar a una olimpíada ho és tot per a un esportista. Només pel fet d'estar allí val la pena».

A l'europeu de Zagreb, el darrer mes de juny, la seua actuació va ser més completa. En els cinc partits disputats, Andreu marcà 41 punts, agafà 13 rebots (8 en defensa) i jugà al voltant de 77 minuts. Els seus millors partits van ser davant Bulgària i França: «Vaig anar de menys a més. Comencí molt nerviós, volent fer-ho tot i quan jugues així, comets molts errors. Després em centrí, vaig pensar de fer les meues coses i no les coses del altres».

La darrera actuació amb la selecció ha estat el campionat sub-22. A pesar que ell ja ha jugat amb la *senior*, considera que «és molt important, perquè és com un mig graó entre la selecció *junior* i la *senior*».

Andreu ha tingut molta sort. Les seues participacions amb la selecció espanyola han tingut les circumstàncies. A Seül no anaren ni Fernando Martín, per haver estat professional a la NBA nord-americana, ni Morales, per lesió; a Zagreb els lesionats eren Fernando Arcega, Fernando Romay i els dos germans Martín. Andreu es considera un home amb sort, però «tot no ha estat sort —comenta—, he tingut el sant de cara. Les coses han anat evolucionant amb mi». A més, els tècnics de la selecció confien en ell. En nombroses ocasions, tant Díaz Miguel com Wayne Brabender han destacat les qualitats del valencià com a defensor, encara que creuen que ha de millorar en atac. Andreu és conscient del seu defecte i es qualifica com «un bon defensor i millor que abans en atac. Complet.»

Ara ja només queda esperar el començament de la Lliga. Una Lliga que, amb la fugida de Petrovic del Real Madrid, serà la dels soviètics Sabonis, Homicius i Belostenny. Quique Andreu hi ha de fer una bona campanya per a no perdre la confiança del seleccionador de cara al mundial 90, d'Argentina, i sobretot de cara a Barcelona 92.

Francesc Josep Martínez Martí

Estiu

NOVETATS en LLIBRES

<p>edicions 62 s/a</p> <p>L'EXPERIÈNCIA EMOCIONAL D'ENSENYAR I APRENDRE I. Salzberger-Wittenberg, Gianna Henry, Elsie Osborne Rosa Sensat, 37. 208 pàgines</p> <p>Un llibre imprescindible per als ensenyants interessats a entendre i solucionar les situacions delicades que es presenten a la tasca diària.</p>	<p>Editorial Laia</p> <p>LA CASA SOTA EL MAR Joaquim Carbó El nus, 79</p> <p>La darrera de les aventures de la sèrie «La casa» aquesta vegada sota l'aigua.</p>
<p>Edicions BROMERA</p> <p>NI TAN ALTS, NI TAN RICS Manuel Molins Bromera/Teatre, 1 490 pessetes.</p> <p>Una visió irònica i lúdica de les continuades renúncies dels fills del <i>maig del 68</i>.</p>	<p>EDITORIAL EMPÚRIES</p> <p>ALFABET Josep Palàcios Col·lecció Narrativa, 7</p> <p>A mig camí entre Poe i Borges, 26 relats inquietants que consagren un gran escriptor. Un llibre extraordinari que els lectors Informats esperen de fa temps.</p>
<p>GREGAL LLIBRES consorci d'editors valencians s.a.</p> <p>DICCIONARI GREGAL Valencià-castellà/Castellà-valencià Vicent Pasqual</p> <p>Un diccionari valencià per a les nostres escoles.</p>	<p>La Galera LA GALERA, S. A., EDITORIAL</p> <p>L'ÚLTIM ESTAQUIROT Raymond Plante Col·lecció Cronos, 30</p> <p>Les <i>neures</i> d'un aplicat set-ciències perdudament enamorat.</p>
<p>EDITORIAL TRES I QUATRE</p> <p>COLL DE SERPS Cremades i Arlandis Narratives 314, núm. 7</p> <p>La història d'un home que no volia ser soldat i que fou afusellat.</p> <p>Premi Sant Jordi de novel·la 1977</p>	<p>curial</p> <p>L'AMIC DEL VENT Francesc Lleal (Fora de col·lecció)</p> <p>Narració que ens mostra la vida d'un senzill mariner a mitjan segle XIX.</p>
<p>Edicions Proa</p> <p>LA NIT VERMELLA Isidre Grau A tot vent, 276 Il·lustració d'Anna Manel·la. 160 pàgs. i 1.300 ptes.</p>	<p>EDITORIAL TRES I QUATRE</p> <p>EL QUARTO DE LES FIGUES Quim Soler La Unitat, 133</p> <p>Com el seu nom indica, un vaporós homenatge a Pere IV i una condemna ferotge de la sexualitat acompanyada.</p>